

П. В. Цимбал,

доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України,
Державний податковий університет
e-mail: tsymbal52@meta.ua
ORCID ID: 0000-0002-7244-4669

В. Ф. Влад,

доктор філософії з права,
юрист,
ТОВ «ІСКРА ТМ»
e-mail: vlad-vadim@i.ua
ORCID ID: 0000-0002-7180-8096

ПРИХОВУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ, ВЧИНЕНИХ У МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ, ТА ЗАСОБИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Стаття присвячена дослідженню особливостей, які пов'язані із приховуванням злочинів, що вчиняються ув'язненими та співробітниками Державної кримінально-виконавчої служби на території виправної установи.

На сьогодні вчинення кримінальних правопорушень на території виправної установи дуже рідко набуває резонансного характеру. Це пов'язано із багатьма факторами. Одним із таких факторів є «дисципліна» та «традиції», які вже багато десятиліть як вкорінилися у місцях позбавлення волі. Якщо говорити про «дисципліну», яка має вплив на нерозголошення інформації стороннім особам, то вона більше стосується персоналу виправної установи. Після розголошення ув'язненим відомостей, які стосуються вчинення злочинів співробітниками пенітенціарної установи, або розголошення інформації про перевищення останніми своїх службових повноважень, серед яких найбільш ймовірними суб'єктами приховування є адміністрація виправної установи та її персонал, ув'язнені, відвідувачі в'язниці.

У нашому дослідженні охоплені найбільш поширені способи приховування кримінальних правопорушень на території виправних установ, серед яких: маскування злочину; інсценування злочину; обман; приховування суб'єкта злочину; знищення фактичних даних та інші способи. Для більш повного охоплення проблемних питань, котрі пов'язані із приховуванням злочину у місцях позбавлення волі, нами наводиться певний перелік суб'єктів, серед яких найбільш ймовірними суб'єктами приховування є адміністрація виправної установи та її персонал, ув'язнені, відвідувачі в'язниці.

Приділяється значна увага «режиму виправної установи», не тільки як засобу підтримання правопорядку співробітниками Державної кримінально-виконавчої служби України, але й як основному джерелу приховування фактичних даних, які можуть бути використані у для доведення або спростування винуватості особи. У першу чергу, це пов'язано із тим, що проведення слідчих (розшукових) дій на території виправної установи регулюються не тільки Кримінальним процесуальним кодексом України, але й Кримінально-виконавчим кодексом України та «Правилами внутрішнього розпорядку установ виконання покарань». У зв'язку із цим співробітникам Національної поліції України можуть вчинятися перешкоди адміністрацією установи виконання покарань, якщо остання буде не зацікавлена у результатах досудового розслідування.

Здійснюється огляд превентивних заходів, які мають на меті запобігання вчинення кримінального правопорушення, а також розв'язання проблеми, пов'язаної із приховуванням вчинених кримінальних правопорушень у місцях позбавлення волі.

Ключові слова: засоби протидії, способи приховування, місце позбавлення волі, слідчий, слідчі (розшукові) дії, Кримінальний процесуальний кодекс України.

Постановка проблеми та її актуальність.

Сучасний рівень протидії співробітникам правоохоронних органів під час досудового розслідування кримінального провадження у місцях позбавлення волі є стійким та традиційним.

У результаті приховування протиправної діяльності у місцях позбавлення волі неможливо належним чином провести перевиховання деяких антисоціальних елементів. Приховування слідів

злочинного посягання часто залишає вчинений злочин невідомим, що дозволяє правопорушникам усвідомлювати безкарність своїх діянь, що викликає високий рівень недовіри суспільства до органів державної влади та всієї правоохоронної системи.

Створення та існування в Україні соціальної та правової держави вимагає підвищення рівня якості законодавства та професійності співробітників

Національної поліції України та персоналу установ виконання покарань.

Важливість даної теми пов'язана із високим рівнем злочинності у середині установ виконання покарань та великим досвідом ув'язнених у сфері протидії розслідуванню кримінальних правопорушень, що заважає процедурі виправлення ув'язнених та зміною останніми свого антисоціального способу життя.

Таким чином, дослідження теми, яка пов'язана із протидією та приховуванням злочинної діяльності всередині пенітенціарних установ, на сьогоднішній день має велике теоретичне та практичне значення для підвищення рівня законності у пенітенціарній системі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Дослідження окремих аспектів, котрі пов'язана із приховуванням злочинів, займалися такі вітчизняні вчені та науковці, як: О.В. Александренко, А.С. Беніцький, П.Д. Біленчук, Т.М. Гут, К.В. Гутнік, В.С. Давиденко, В.В. Лазаренко, О.І. Ромців. Серед закордонних науковців, дослідженню приховування злочинів приділяли увагу такі науковці, як: І.П. Антонов, Б.В. Асаєнок, Е.У. Бабаєва, І.В. Бобровський.

Дослідженню проблематики, яка стосується приховування вчинених злочинів у загальних межах, науковцями було приділено достатньо уваги. Проте дослідженню питання, яке стосується приховування злочинів вчинених у місцях позбавлення волі, належної уваги вітчизняними науковцями не приділялося.

Мета статті полягає в аналізі та дослідженні суб'єктивних та об'єктивних обставин, які впливають на приховування злочинної діяльності всередині установ виконання покарань, та протидії органам досудового розслідування під час проведення слідчих (розшукових) дій на території в'язниць. Дане дослідження має на меті систематизацію способів приховування кримінального правопорушення у виправних установах, що може допомогти співробітникам Національної поліції України повно та неупереджено дослідити всі обставини кримінального провадження.

Вклад основного матеріалу дослідження.

Спроби надання науковцями визначення такому поняттю, як «приховування злочину», на сьогоднішній день є доволі неоднозначним. У першу чергу, це пов'язано із тим, що приховування злочину є окремим елементом вчинення кримінального правопорушення, який спрямований на створення перешкод для співробітників правоохоронних органів з метою запобігання розкриттю істини у кримінальному провадженні та виявленню осіб, які вчинили кримінальне правопорушення.

По-друге, спроби надання визначення «приховуванню злочину» ускладнені тим, що на даний момент воно становить собою окреме кримінальне правопорушення, яке передбачене ст. 396 Кримінального Кодексу України та являє собою «засадом не обіцяне приховування тяжкого чи особливо тяжкого злочину» [3].

Два вище перераховані елементи у діяльності працівників правоохоронних органів можуть мати прояв як у теоретичному, так і в практичному його прояві.

Розглядаючи теоретичний аспект значення «приховування злочину» у діяльності працівників правоохоронних органів, слід зазначити, що воно відбувається у процесі аналізу подій та фактів у розумового аналізу. Слід зазначити, що на цьому етапі слідчим або прокурором приймається рішення, у якому саме значенні використовувати поняття «приховування злочину»: 1) як окремий елемент певного кримінального правопорушення; 2) як самостійний вид кримінального правопорушення.

Після теоретичного осмислення змісту даного поняття слідчий або прокурор, вже використовуючи свої службові повноваження, реєструють у Єдиному реєстрі досудового розслідування окреме кримінальне провадження, яке передбачене ст. 396 КК України, або проводять слідчі (розшукові) дії із метою запобігання протидії досудовому розслідуванню у місцях позбавлення волі та розслідування вже зареєстрованого кримінального провадження.

Аргументація дій слідчого має виходити, перш за все, із суб'єкта приховування злочину. Якщо приховування злочину, вчиненого у місцях позбавлення волі, здійснюється особою, яка вчинила кримінальне правопорушення та намагається приховати сліди злочину, то дане діяння слід кваліфікувати за статтею, яка передбачає покарання лише за вчинене кримінальне правопорушення. Це пов'язано з тим, що у даному випадку приховування злочину здійснюється на одній із стадій вчинення кримінального правопорушення.

Проте якщо у місцях позбавлення волі кримінальне правопорушення здійснюється однією особою (власне суб'єктом злочину), а інша особа намагається такий злочин приховати, то діяння особи, яка приховує такий злочин, слід кваліфікувати за ч. 1, ст. 396 КК України.

Незважаючи на багатогранність поняття «приховування злочину», Семенов В.В. влучно характеризує її як «... елемент злочинної діяльності, що являє собою систему об'єктивних та суб'єктивних факторів дійсності, що формуються на всіх стадіях злочину, здійснення яких спрямоване на сліди злочину та правопорушника, перешкоджати розслідуванню» [7].

Перед тим як перейти до дослідження способів приховування вчинених злочинів у місцях позбавлення волі, вважаємо за необхідне спочатку розглянути особу, що здійснює таке приховування. Серед таких осіб нами виділяються наступні: 1) адміністрація виправної установи; 2) працівник виправної установи; 3) ув'язнений; 4) особи, що не працюють у виправній установі на постійній основі, але її обслуговують; 5) відвідувачі; 6) працівники органів досудового розслідування, що розслідують кримінальне провадження.

Кожна категорія вищеперахованих осіб наділена різними можливостями, що можуть бути направлені на приховування доказової інформації. Найбільшими такими можливостями наділена адміністрація пенітенціарної установи, яка шляхом зловживання своїми службовими обов'язками може не тільки сприяти приховуванню фактичних даних, але й спрямувати свої дії на знищення такої інформації, або на пряму вплинути на результати досудового розслідування шляхом залякування учасників досудового розслідування або вчинення перешкод співробітникам органу досудового розслідування.

Класифікація способів вчинення приховування злочину є доволі різноманітна та залежить від багатьох факторів, серед яких можна виділити: особливості місця та місцевості вчинення злочину; особи злочинця; кількості співучасників; часу доби; пори року; за змістом приховування; інші особливості.

Боднар В.С. у своїй праці виділяє такі способи приховування злочину: 1) зникнення підозрюваного, надання відомостей, пов'язаних зі станом здоров'я; 2) приховування інформації та (або) її носіїв (наприклад, перенесення службових документів з кабінету до житлового приміщення чи іншого сховища); 3) знищення інформації та (або) її носіїв (спалення документів чи інших речей, викидання їх у смітник, стирання інформації з комп'ютера, знищення речових доказів); 4) маскуванню інформації та (або) її носіїв (складання фіктивних документів, які би переконували у законності дій підозрюваних); 5) фальсифікація інформації та (або) її носіїв (внесення у службові чи інші документи повністю чи частково завідомо неправдивої інформації); 6) створення неправдивого алібі (підозрюваний розраховує переважно на членів сім'ї, родичів, знайомих, колег по службі); 7) неправомірний вплив на співучасників, свідків, потерпілих, з метою перешкодити повідомленню інформації про злочин або схилити до відмови від дачі показань [1, с. 258].

Усі вище перераховані способи приховування злочину заслуговують на увагу. Проте слід зазначити, що із стрімким технічним розвитком науки і техніки перелік способів приховування злочинів постійно розширюється. Так, окремо слід зазначити

про ще один вид приховування злочину, такий як обман. Практичне значення обману як способу приховування слідів кримінального правопорушення полягає в умисному введенні в оману осіб, що здійснюють контроль за діяльністю виправної установи, або співробітників Національної поліції.

Ще одним «законним» способом приховування слідів злочину є режим виправної установи. Відповідно до статті 102 Кримінально-виконавчого кодексу України режим у виправних і виховних колоніях – це встановлений законом та іншими нормативно-правовими актами порядок виконання і відбування покарання, який забезпечує ізоляцію засуджених; постійний нагляд за ними; виконання покладених на них обов'язків; реалізацію їхніх прав і законних інтересів; безпеку засуджених і персоналу; роздільне тримання різних категорій засуджених; різні умови тримання засуджених залежно від виду колонії; зміну умов тримання засуджених [5].

Режим виправної установи детально регламентований «Правилами внутрішнього розпорядку установ виконання покарань». Відповідно до п.1 розділу XXIV «Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань», під час проведення обшуку та огляду жилого приміщення (камери), особистих речей та предметів засуджених зобов'язані бути присутніми начальник відділення або особа, яка виконує його обов'язки, старший днювальний гуртожитку, черговий по камері згідно з графіком чергування; побутового або іншого приміщення – особа з числа персоналу установи виконання покарань, відповідальна за приміщення; представник засуджених, які працюють або проживають у цьому приміщенні [6].

З огляду вищезазначеного можна дійти висновку, що в установах виконання покарань існує інший порядок проведення огляду та обшуку ув'язнених, житлових та виробничих приміщень. На відміну від звичайного порядку, передбаченого Кримінальним процесуальним кодексом України, а саме ст. 234 КПК України, коли «обшук проводиться на підставі ухвали слідчого судді місцевого загального суду, в межах територіальної юрисдикції якого знаходиться орган досудового розслідування, а у кримінальних провадженнях щодо злочинів, віднесених до підсудності Вищого антикорупційного суду, – на підставі ухвали слідчого судді Вищого антикорупційного суду» [4].

У місцях позбавлення волі обшук та огляд проводиться за чітко регламентованою участю відповідальних осіб. При цьому «Правилами внутрішнього розпорядку установ виконання покарань» не регламентується порядок проведення обшуку за відсутністю когось із вищеперахованих осіб. Це може стати одним із способів фальсифікації результатів слідчих (розшукових) дій у місцях позбавлення

волі, що були проведенні із порушенням процесуальних та режимних вимог.

Маскування кримінального правопорушення у пенітенціарних установах також має свої особливості. Якщо розглядати ситуацію, що пов'язана із вчиненням втечі із місця позбавлення волі шляхом прокладання підкопу, то у такому випадку «місце підкопу маскується шляхом складування сировини, матеріалів, відходів виробництва. Земля може вивозитись технологічним транспортом разом із виробничими відходами в місця, призначені для їх накопичення» [2, с. 117].

Наступним способом протидії досудовому розслідуванню та прихованню інформації є інсценування, або імітація вчинення злочину. Сутність даного способу полягає у тому, він значно відволікає увагу учасників кримінального провадження. Інсценування злочину має негативний вплив на кваліфікацію кримінального правопорушення та висунення слідчих версій співробітниками Національної поліції України.

Усі вищеперераховані способи приховування кримінального правопорушення можуть існувати як окремо один від одного, так і в їх сукупності.

Отже, під час досудового розслідування кримінальних правопорушень, вчинених у місцях позбавлення волі, спостерігається високий рівень протидії слідчим та оперативним працівникам, що в цілому негативно впливає на результати досудового розслідування.

У зв'язку з цим нами пропонуються заходи, що можуть бути спрямовані на усунення слідчими та прокурорами перешкод, які виникають під час досудового розслідування. Слід зазначити, що на сьогодні «найбільш дієвим засобом протидії злочинності стала організація інформаційного обміну щодо злочинів і злочинців» [9, с. 51]. Це означає, що під час розслідування пенітенціарних злочинів співробітники Національної поліції України зобов'язані співпрацювати із персоналом Державної кримінально-виконавчої служби України шляхом обміну інформацією, що стосується даного кримінального провадження.

Застосування на практичній діяльності слідчими працівниками методу перевірки та оцінки доказів також позитивно впливає на ліквідацію приховування доказів та інформації учасниками кримінального провадження. Перевірка фактичних даних може відбуватися двома шляхами:

1) за допомогою логічно-розумової діяльності (тобто здійснення аналізу і дослідження змісту кожного доказу окремо з позицій його повноти, несуперечності, логічної послідовності та зіставлення з іншими доказами);

2) шляхом проведення практичних дій (проведення нових слідчих (розшукових) дій або проведення повторно слідчих (розшукових) дій) [8, с. 17].

На думку Шехавцова Р.М., «подолання протидії розслідуванню відбувається шляхом ситуаційно зумовленого застосування методів та прийомів з виявлення (описання, аналіз, моделювання, прогнозування), нейтралізації (психологічного впливу, припинення психічного та фізичного впливу на учасників розслідування злочину з боку зацікавлених осіб, відновлення інформації, що має доказове значення) й попередження протидії розслідуванню...» [10, с. 16].

Тобто виходячи із вищезазначеного міркування, можна дійти до висновку, що приховування злочину, як і фактичних даних у кримінальному провадженні – це система цілеспрямованих заходів, метою яких є знищення доказової бази у досудовому розслідуванні.

Непогано показує себе на практиці і такий спосіб протидії приховуванню злочинів вчинених у місцях позбавлення волі, як проведення профілактичної діяльності співробітниками Державної кримінально-виконавчої служби України. Сутність даного явища полягає у проведенні системних заходів, спрямованих на: проведення обшуків та оглядів житлових приміщень ув'язнених або промислових секторів пенітенціарної установ; проведення співбесід співробітниками ДКВС України із ув'язненими з метою їх агітації на перехід до правомірних та законних способів співіснування із суспільством; проведення позапланових режимних заходів.

Висновки. Отже, приховування злочинів у місцях позбавлення волі у науковій літературі та практичній діяльності не є новим явищем. Проте нами звертається увага на те, що під час досудового розслідування злочинів, які були вчинені у місцях позбавлення волі, приховування кримінального правопорушення та фактичних даних має свої особливості, які суттєво відмінні від розслідування кримінальних правопорушень, які були вчинені за межами виправної установи.

Окрім цього, нами звертається увага на чітке відокремлення «приховування злочину» як способу його маскування суб'єктом злочину, який в даному випадку вчиняється, як правило, на етапі підготовки кримінального правопорушення, та «приховування злочину», яке має кваліфікуватись як окреме кримінальне правопорушення, котре передбачене ч. 1 ст. 396 Кримінального кодексу України.

У зв'язку із веденням антисоціального способу життя ув'язненими нами пропонується проведення спеціальних заходів співробітниками ДКВС України та Національної поліції України, які будуть спрямовані на присікання діяльності в'язнів, що спрямована на приховування слідів злочинної діяльності в установах виконання покарань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Боднар В.Є. Типові способи приховування злочинів у сфері службової діяльності, які вчиняються працівниками Національної поліції України. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. Вип. 9/2019. С. 257–261.
2. Влад В.Ф. Методика розслідування втечі з місця позбавлення волі : дис. ... док. філософії : 12.00.09 ; Державний податковий університет, Ірпінь, 2022. С. 285.
3. Кримінальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2001. № 25-26. Ст.131.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13. Ст. 88.
5. Кримінально-виконавчий кодекс України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2004. № 3-4. Ст. 21.
6. Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань : Наказ Міністерства юстиції України; Постанова від 28 серпня 2018 року № 2823/5.
7. Семенов В.В. Ознаки приховування злочинів: поняття та їх класифікація. URL: <https://dspace.megu.edu.ua:8443/xmlui/bitstream/handle/123456789/2887/%d0%a1%d0%b5%d0%bc%d0%b5%d0%bd%d0%be%d0%b3%d0%be%d0%b2%20%d0%92.%20%d0%92.pdf?sequence=1&isAllowed=y>.
8. Теорія судових доказів (у таблицях та схемах) : навчальний посібник / П.В. Цимбал, В.В. Топчій, О.В. Сіренко та ін. Ірпінь : Університет ДФС України, 2019. 82 с.
9. Цимбал П.В., Ляшук О.М. Використання електронних баз даних як фактор сприяння міжнародному розшуку осіб. *Актуальні питання досудового розслідування та сучасні тенденції розвитку криміналістики : Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції м. Харків, 5 грудня 2014 р.* Харків : ХНУВС, 2014 р. 544 с.
10. Шехавцов Р.М. Форми та способи протидії розслідуванню злочинів і способи їх подолання : автореф. дис. канд. юрид. наук : 12.00.09 ; Національна академія внутрішніх справ України, Київ, 2003. 20 с.

REFERENCES

1. Bodnar, V.E. (2019). Typovi sposoby pryhovuvannya zlochuniv u sferi sluzhbovoi diyalnosti, yaki vchunyautsya pratsivnukamu Natsionalnoi politsii Ukrainy [Typical ways of concealing crimes in the sphere of official activity committed by employees of the National Police of Ukraine]. *Pidpriemnitstvo, hospodarstvo i parvo*. Vol. 9/2019, pp. 257-261 [in Ukrainian].
2. Vlad, V.F. (2022). Methodika rozsliduvannya vtechi z mistysya pozbavlennya voli [Methodics of investigation of escape from a place of detention of Liberty]. *Doctor's thesis*. State tax university, p. 285 [in Ukrainian]
3. Kriminalnyy kodeks Ukrainy (2001). [Criminal Code of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 131 p. [in Ukrainian].
4. Kryminalnyy protsesualnyy kodeks Ukrainy (2013). [Criminal Procedural Code of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 88 p. [in Ukrainian].
5. Kryminalno-vykonavchuy kodeks Ukrainy (2004). [Criminal executive code of Ukraine]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy (VVR)*, 21 p. [in Ukrainian].
6. Pravyla vnytrishnyoho rozporядku ustanov vykonannya pokaran (2018). [Internal regulations of penitentiary institutions]. Order of the Ministry of Justice of Ukraine, Resolution No. 2823/5 [in Ukrainian].
7. Semenogov, V.V. (2020). Oznaky pryhovuvannya zlochuniv: ponyattya ta yih klasifikatsiya [Signs of concealing crimes: concept and their classification]. Retrieved from: <https://dspace.megu.edu.ua:8443/xmlui/bitstream/handle/123456789/2887/%d0%a1%d0%b5%d0%bc%d0%b5%d0%bd%d0%be%d0%b3%d0%be%d0%b2%20%d0%92.%20%d0%92.pdf?sequence=1&isAllowed=y> [in Ukrainian].
8. Tsymbal, P.V., Topchy, V.V., Sirenko, O.V., & Kalganova, O.A. (2019). Teoriya sudovyh dokaziv (u tablytsyah i shemah) [Theory of judicial evidences (in tables and diagrams)]. University of the State Fiscal Service of Ukraine, 82 p. [in Ukrainian].
9. Tsymbal, P.V., & Lyashuk, O.M. (2014). Vykorystannya elektronnyh baz danyh yak factor spruyannya miznarodnomu rozshuku osib [Usage of electronic databases as a factor of assistance to the international search for persons]. *Actual issues of pre-trial investigation and current trends in the development of Criminalistics : Proceedings of the International Scientific and practical conference Kharkiv*, 544 p. [in Ukraine].
10. Shekhavtsov, R.M. (2003). Formy ta sposoby protydii rozsliduvannui zlochyniv i sposoby yih podolannya [Forms and methods of countering the investigation of crimes and ways to overcome them]. *Extended abstract of candidate's thesis*. National Academy of internal affairs of Ukraine, Kiev, 20 p. [in Ukrainian].

P. V. Tsymbal, V. F. Vlad. The concealment of crimes committed in places of detention of liberty and the instruments of overcoming them

In this scientific article, we are investigate the ways of concealing crimes committed by prisoners and employees of the State Criminal Enforcement Service on the territory of a correctional institution.

The commission to date of criminal offenses on the territory of a correctional institution very rarely acquires a high-profile character. This is due to many factors. One such factor is the 'discipline' and 'traditions' that have been ingrained in prisons for decades. If we talk about 'discipline' that has an effect on not disclosing information to outsiders, then it applies more to the staff of the correctional institution. Repressive methods of physical and psychological influence are applied to the prisoners after the prisoners disclose information related to the commission of crimes by employees of the penitentiary institution, or the disclosure of information about the latter exceeding their official powers.

We single out the most common ways of concealing criminal offenses in the territory of places of deprivation of liberty, including: masking the crime; staging a crime; deception; concealment of the subject of the crime; destruction of actual data and other methods. For a more in-depth study of the problems associated with the concealment of a crime, we provide a certain list of subjects, among which the most likely subjects of concealment are the administration of the correctional institution and its staff, prisoners, and visitors to the prison.

Considerable attention is paid to the 'regime of the correctional institution', not only as a means of maintaining law and order by the employees of the State Criminal Enforcement Service of Ukraine, but also as the main source of concealment of factual data. First of all, this is due to the fact that the conduct of investigative (search) actions on the territory of a correctional institution is regulated not only by the Criminal Procedure Code of Ukraine, but also by the Criminal and Executive Code of Ukraine and the 'Rules of Internal Procedure of Penitentiary Institutions'. In this regard, employees of the National Police of Ukraine may be hindered by the administration of the penal institution, if the latter is not interested in the results of the pre-trial investigation.

A review of preventive measures aimed at preventing the commission of a criminal offense, as well as solving the problem of concealment of committed criminal offenses in places of deprivation of liberty, is carried out.

Key words: *means opposition, methods of counteraction, place of imprisonment, prisoner, investigator, investigative (search) actions, Criminal Procedure Code of Ukraine.*